



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **V. H.**, zastoupená advokátkou JUDr. Alenou Strnadovou se sídlem Tovaryšský vrch 1353/1, Liberec, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 12. 2004, sp. zn. 60 Az 133/2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatelka včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 22. 6. 2004, č. j. OAM-2148/VL-10-06-2004, o zamítnutí její žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a jeho naplnění spatřuje v tom, že jí v řízení před krajským soudem nebyla umožněna účast, jelikož jí nebyla doručena výzva krajského soudu ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s.

Z tohoto důvodu stěžovatelka navrhuje zrušit napadený rozsudek krajského soudu a zároveň žádá, aby byl její kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na správní spis, nicméně jelikož stížnost brojí toliko proti rozhodnutí krajského soudu, ponechává na úvaze Nejvyššího správního soudu posouzení její důvodnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatelka chráněna před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka uplatnila jedinou námitku, a to porušení ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že *„soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.“*

K této otázce je předně nutno uvést, že Nejvyšší správní soud v jiných svých rozhodnutích (viz např. rozsudek sp. zn. 6 Azs 28/2003, in: č. 482/2005 Sb. NSS) konstatoval, že, pokud by tato námitka byla shledána důvodnou, pak již jen toto konstatování musí vést ke zrušení napadeného rozsudku, neboť odnětí možnosti jednat před soudem by představovalo vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí. Bylo-li by totiž krajským soudem ve věci rozhodnuto, aniž by stěžovatelce byla dána možnost jednat před soudem, nelze takový proces za situace, kdy nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání, shledat spravedlivým. Účastníku totiž nelze upřít právo na veřejné projednání jeho věci v jeho přítomnosti včetně možnosti vyjádřit se k věci, jak je mu garantováno článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. K takovému závěru je nutno dospět i s přihlédnutím k rozhodovací praxi Ústavního soudu (viz např. nález sp. zn. I. ÚS 57/94 ze dne 2. 2. 1995 nebo sp. zn. IV. ÚS 97/94 ze dne 20. 2. 1995).

Ze soudního spisu k této uplatněné námitce nicméně plyne, že krajský soud přípisem ze dne 27. 8. 2004 (č. l. 15) stěžovatelce zaslal vyjádření žalovaného k její žalobě a zároveň ji s odkazem na ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. vyzval ke sdělení, zda souhlasí s rozhodnutím ve věci samé bez jednání. Současně ji poučil, že tento souhlas bude udělen také tehdy, pokud do dvou týdnů od doručení této výzvy stěžovatelka nevyjádří svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. Tato výzva byla stěžovatelce řádně doručena dne 6. 9. 2004 (viz doručenko na č. l. 14).

Je tedy zřejmé, že krajský soud stěžovatelku o možnosti rozhodnutí bez jednání řádně a zcela v intencích ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. poučil a za situace, kdy stěžovatelka na jeho výzvu ve stanovené lhůtě nikterak nereagovala, měl oprávněně za to, že s rozhodováním bez nařízení jednání souhlasí. Naopak stěžovatelka nemá pravdu, pokud tvrdí, že jí předmětná výzva podle ustanovení § 51 odst. 1 nebyla vůbec doručena.

Nad tento rámec Nejvyšší správní soud odkazuje na stanovisko Ústavního soudu (Pl.-st. 20/05), který k otázce povinnosti soudů tlumočit písemnou korespondenci s účastníky řízení vyslovil právní názor, podle něhož *„základní právo účastníka řízení na pomoc tlumočníka ve smyslu čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nelze rozšiřovat pomocí interpretace, resp. konkretizace čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jako obecného ustanovení o spravedlivém řízení. Základní právo garantované čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nedopadá na písemný styk soudu s účastníky řízení a naopak. To nevylučuje, aby zákonná úprava poskytla vyšší standard.“*

Lze proto uzavřít, že Nejvyšší správní soud v daném případě nezjistil, že by bylo možno ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. důvodně tvrdit, že by se krajský soud dopustil namítané vady řízení. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu vnitra náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu